

Geachte minister van Infrastructuur en Waterstaat,

U bent van plan om een Besluit te tekenen aangaande
Ik teken bij deze bezwaar aan.

De onderbouwing hiervoor is als volgt:

In het besluit staat dat het doel hiervan is:

Een balans te vinden tussen het belang van behoud van ruimte voor waterberging in extreme situaties en het belang van ontwikkelmogelijkheden in deze gebieden.

Deze balans wordt niet gevonden omdat als straks bouwvergunningen worden afgegeven voor gebouwen met een gebruiksduur van een eeuw of meer, dat de kans dat deze gebouwen getroffen gaan worden door een overstroming tegen de 100% per eeuw/per gebruiksduur is, kortom er is geen balans. De opstaleigenaar zal volgens de regeling ook bij overstromingen recht hebben op een vergoeding uit het rampenfonds, zodat er bijna 100% kans is dat er schade ontstaat die vergoed zal moeten worden door de belastingbetaler. Dus de lasten komen eenzijdig bij hen te liggen.

Ook lezen we misleidend in het Beleidskompas:

Door dijkversterkingen en rivierverruiming wordt de veiligheid in deze gebieden verder vergroot en wordt voldaan aan de wettelijke normen.

Maar deze normen zijn veel en veel te laag! Op dit moment is volgens Waterwet Bijlage III de norm op overstroming 100% per eeuw (1:100 jaar). Deze norm zou eerst naar een acceptabele en realistische waarde voor gebouwen per gebruiksduur van de bebouwing moeten worden gebracht. Zelfs een norm van 10% per eeuw/gebruiksduur (1:1000 jaar) zou nog te laag zijn. Een norm voor bouwen zou beter op maximaal 3% per eeuw/gebruiksduur (1:3000 jaar) kunnen liggen, immers de Randstad hanteert een norm van 1%. De kans op schade is anders veel te groot!

U zou als minister pas dit besluit mogen tekenen nadat:

ten eerste, de faalkansnormen voor de primaire waterkeringen langs de Maas zijn verlaagd naar 3% per eeuw (1:3000 jaar), en zeker nooit hoger dan 10% per eeuw (1:1000 jaar) en

ten tweede, de primaire waterkeringen langs de Maas zijn aangepast aan deze veiligere norm.

Maar omdat er bij deze veiligere norm geen ruimte meer is voor waterberging in extreme situaties, is aangetoond dat er in het besluit een nog grotere fout zit. Omdat Waterwet Bijlage III een overstromingskans van 100% per eeuw (1:100 jaar) hanteert voor Limburg, bepaalt Den Haag (Het Rijk) hiermee dat in feite Limburg nu gebruikt wordt als retentiebekken (waterberging in extreme situaties) ter bescherming van het stroomgebied van de Maas in de rest van Nederland. Deze ongelijkheid en achterstelling met de rest van Nederland moet eens ophouden.

Ook Limburg zou een faalkansnorm van maximaal 10% per eeuw (1:1000 jaar) moeten krijgen!

Waarom heeft de Randstad een faalkansnorm van 1% per eeuw en wordt in Limburg de norm van 100% per eeuw (1:100 jaar) niet eens gehaald? De Limburgers hebben jarenlang meebetaald aan de veiligheid van de rest van Nederland. Nu is het tijd dat de rest van Nederland meebetaald aan veilige waterkeringen voor Limburg!